

6. september 2022

Lahend 28154/20 - väljendusvabadus

Ete vs. Türgi

Artikkel 10-1

Asjaolud

Kaebaja mõisteti süüdi ja talle määrati kümnekuuline tingimisi vangistus terroriorganisatsiooni propageerimise süüdistuses. Kaebaja tegu seisnes selles, et ta lõi ja jagas sünnipäevatorti meeleavaldusel, mida peeti väidetavalt Kurdistani Töölispartei (PKK, ebaseaduslik relvastatud organisatsioon) juhi sünnipäeva tähistamiseks.

EIK-sse pöördudes tugines kaebaja artiklitele 10 ja 11.

EIK seisukohad

Kaebaja vastutusele võtmine ning sellest tulenev süüdimõistmine ja karistus terroristliku organisatsiooni propageerimises süüdistatuna kujutasid endast sekkumist kaebaja väljendusvabaduse teostamisse. Sekkumise eesmärk oli kaitsta riigi julgeolekut ja territoriaalset terviklikkust ning ennetada korrarikumisi ja kuritegevust.

EIK märkis, et Assize kohus oli kaebaja süüdimõistmise ja karistuse aluseks võtnud väidetavalt PKK juhi sünnipäeva tähistamiseks valmistatud sünnipäevatordi viilude lõikamise ja taldrikutel jagamise. EIK hinnangul neid tegusid tervikuna ei saa vaadelda kui üleskutset vägivalle, relvastatud vastupanule või mässule või kui vihakõnet. Seega ei ole valitsus juhtumi asjaoludel tõendanud, et vaidlustatud meede oli vastavuses tungivale sotsiaalsele vajadusele, mis on proportsionaalne taotletavate või demokraatlikus ühiskonnas vajalike legitiimsete eesmärkidega. Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 10 rikkumise.

EIK leidis, et Türgi peab kaebajale maksma mittevaralise kahju hüvitiseks 2000 eurot ja kulude katteks 1500 eurot. EIK jättis kaebaja varalise kahju hüvitamise nõude rahuldamata.

[Lahend](#) (prantsuse keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

8. september 2022

Lahend 1434/14 - positiivsed kohustused

Jansons vs. Läti

Artikkel 8-1

Asjaolud

Kaebaja allkirjastas 2009. aastal "ruumide kasutamise lepingu". Lepingu esemeks oli korter ühes Riia elamus. Seda lepingut pikendati mitu korda ja leping nägi ette kaebajale eelisõigust uue lepingu sõlmimisel. Viimasena sõlmitud lepingus oli kirjas, et see kehtib 1. juulini 2011. aastani. 2011. aasta veebruaris müüdi elamu avalikul enampakkumisel/oksjonil. Kaebaja tegi pärast müüki uuele omanikule makseid ruumide kasutamise eest ja jätkas seda ka pärast lepingu lõppemist eeldusel, et

---

¹ Lühiülevaates kajastatud lahendite valiku aluseks on EIK enda otsingumootoris avaldatud Legal Summary'd.

ruumide kasutamise lepingut on *de facto* pikendatud. Uus omanik tegi kaebajale ettepaneku sõlmida lühiajaline üürileping ilma lepingu pikendamise õigusega. Kaebaja keeldus uue lepingu sõlmimisest. Selle peale saatis uus omanik talle teate, milles palus tal ruumid vabastada 25. juuliks 2012 ning ta lõpetas kaebajalt maksete vastuvõtmise. Kaebaja keeldus ruumidest välja kolimast, mille peale uus omanik katkestas korteri elektri ja vee varustamise.

8. novembril 2012. aastal paigutas uus omanik kaebaja korteri sissepääsu juurde relvastatud turvamehed ning sisenes korterisse. Kaebaja helistas politseisse, kes saabus sündmuskohale, kuid lahkus seejärel, teatades, et tegemist on tsiviilvaidlusega ning kaebaja peab esitama kaebuse politseijaoskonda. Kui kaebaja järgmisel päeval oma korterist lahkus, muu hulgas kriminaalkaebuse esitamiseks, vahetati kaebaja korteri välisukse lukk ja valvurid takistasid kaebajal järgnevatel nädalatel korterisse siseneda. Vaatamata kaebaja püsivatele ja korduvatele palvetele politsei ei sekkunud.

12. detsembril 2012. aastal sisenes kohtutäitur kaebaja korteris, et sundtäita kohtumäärust, mille kohaselt tuli anda korteri valdus üle uue omanikule. Korteri lukud vahetati ning asuti kaebaja vallasasju korterist välja tõstma. Samal ajal saabus korterisse kaebaja, kes ütles kohtutäiturile, et ta on korteri üürnik ja, et ta suudab seda tõestada. Kohtutäitur vastas, et see pole vajalik ning, et ta lihtsalt täidab oma ametiülesandeid. Kaebaja helistas politseisse, kuid see keeldus sekkumast. Kaebaja vallasasjad paigutati hoiustamiskohta, kust kaebajal oli võimalik need kätte saada.

Kõik kaebaja juriidilised jõupingutused osutusid tema jaoks ebaedukaks. Kaebaja tsiviilhagi elamu uue omaniku vastu jäeti 2014. aasta jaanuaris rahuldamata. Ringkonnakohus leidis, et kaebajal ei olnud õigust enam korteris elada, sest tema leping oli lõppenud ja uut lepingut polnud sõlmitud. Kohus leidis, et ebaseadusliku väljatõstmise küsimust tuleb arutada kriminaalmenetluse kaudu, kus saab esitada ka kahju hüvitamise nõude.

Kohtutäituri osas algatatud tsiviilkohtumenetlus ka lõpetati, sest kaebajal puudus õigus esitada kohtutäituri tegevuse peale kaebust.

Samuti lõpetati 2016. aasta augustis kriminaalmenetlus, mis oli algatatud vara rikkumise osas, sest leiti, et kaebajal puudus kehtiv üürileping (kaebaja oli ainult isik, kes kasutas korterit).

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklile 8 ja leiab, et ta on oma kodust ebaseaduslikult välja tõstetud. Kaebaja väidab, et tema õigusi rikkusid nii politsei, turvamehed kui ka kohtutäitur. Lisaks tugineb kaebaja artiklile 13 ning leiab, et tal puudusid tõhusad õiguskaitsevahendid oma õiguste kaitsmiseks.

EIK seisukohad

Seoses artikli 8 kohaldatavusega märkis EIK, et kaebajal olid korteriga piisavad ja jätkuvad sidemed, et seda saaks pidada tema „koduks“. See oli olnud kaebaja tegelik elukoht rohkem kui kolm aastat, kuni tal keelati sellele edaspidine juurdepääs. Vähemalt teatud ajal oli tal seaduslik alus seal elamiseks ja sekkumise ajal oli siseriiklikes kohtutes menetluses tema korteris elamisõigust puudutav nõue. Asjaolu, et ta oli sunnitud korterist välja minema, ei ole piisav argument, et väita, et korter oli seega lakanud olemast tema „kodu“. Samuti ei ole piisavaks argumendiks see, et kaebajal puudus korterisse sissekirjutus, et väita, et kaebaja ei olnud sinna oma kodu rajanud. EIK leidis, et artikkel 8 on kohaldatav käesoleval juhul.

Seoses riigi positiivse kohustusega kaitsta kaebajat uue omaniku eest, märkis EIK, et korter kuulus eraõiguslikule isikule, kellel ei olnud ametiasutuste luba siseneda kaebaja kodusse ja takistada kaebajal sinna edasist juurdepääsu. EIK leidis, et politsei oli olukorrast hästi teadlik, kuna kaebaja oli neile korduvalt helistanud ja nad olid kohapeal käinud ning neil oli võimalik jälgida, et kaebaja suure

tõenäosusega seal elas. EIK järeldas, et lähtuvalt nendest asjaoludest olid kostjariigil positiivsed kohustused tagada kaebaja õiguste tõhus kaitse oma kodu austamisele. Sellest hoolimata keeldus politsei sekkumast.

EIK märkis, et kodu austusõiguse kaitse ei piirdu ainult seaduslikult kasutatavate ruumidega. Ka siseriikliku õiguse kohaselt ei saanud kedagi välja tõsta ilma kehtiva kohtu väljatõstmisotsuseta, sealhulgas neid, kes kasutasid omavoliliselt eluruumi (st ilma kehtiva üürilepinguta). Politsei oli seda asjaolu isegi käesolevas asjas poolte esindajatele selgitanud, kuid ei olnud midagi ette võtnud.

Lisaks ei olnud politsei kaebaja väidetele vaatamata astunud praktilisi samme ka vaidluse hilisemas staadiumis, kuigi kaebaja oli oma kodust püsivalt eemaldatud ja seda isegi pärast kriminaalmenetluse algatamist. Sellega seoses politsei tegevusetus kaudselt soodustas uue omaniku õigusvastast tegevust.

EIK praktika ei viita sellele, et positiivne kohustus eeldaks selles kontekstis kriminaalõiguslikku õiguskaitsevahendit. Sellele vaatamata viidi läbi kriminaaluurimine, et muu hulgas välja selgitada, kas kodu puutumatus rikkumise süütegu oli toime pandud. Uurimine selle vastavas osas lõpetati järeldusega, et kaebaja ei olnud korteri üürnik, vaid pigem „pinda kasutav isik“. EIK hinnangul need otsused ei sisaldanud analüüsi selle kohta, kas kaebaja tegelikult selles korteris elas ja kas see võis olla tema „kodu“, mis väärrib puutumatus kaitset. Kuna kaebaja õigust oma kodule ei tuvastatud, siis uue omaniku tegevuse seaduslikkust siseriiklikud kohtud ei hinnanud. Sellest tulenevalt ei olnud kriminaaluurimine analüüsinud kõiki asjasse puutuvaid asjaolusid ja oli seetõttu liiga piiratud ulatusega.

EIK järeldas, et sellest tulenevalt ei olnud ametiasutused astunud asjakohaseid samme, et tagada kaebaja õigus oma kodu austamisele.

Järgnevalt hindas EIK kaebaja kodust väljatõstmist kohtutäituri poolt. EIK märkis, et kohtutäituri tegevus oli olnud väljatõstmine, mille tulemusel kaebaja kaotas oma kodu, mis on kõige äärmuslikum sekkumise vorm õigusesse oma kodu austamisele. Antud asjaoludel ei olnud usutav, et kohtutäitur ei teadnud, et kaebaja elas korteris ja, et tema üüriõiguse osas käis kohtuvaidlus. Seega ei olnud vaidlusalusel sekkumisel kehtiva väljatõstmismääruse puudumisel seaduslikku alust.

EIK märkis, et siseriiklikul regulatiivsel raamistikul olid teatud menetluslikud tagatised, sealhulgas vajadus väljatõstmiseks saada kohtumäärus ja politsei kohalolek väljatõstmise protseduuride ajal. EIK hinnangul olid need aga sisuliselt kasutuskõlbmatuks muudetud, sest ametiasutused ei suutnud neid järgida. Lisaks ei saa pelgalt distsiplinaar- ja kriminaalvastutust reguleeriva raamistiku olemasolu pidada menetluslikuks tagatiseks, mis suudaks ära hoida õigustatud sekkumise või tagada konventsiooniga kaitstud huvide nõuetekohase järgimise.

Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 8 rikkumise. Samuti otsustas EIK kuue poolthäälega ühe vastu, et rikuti artiklit 13 koosmõjus artikliga 8, kuna kaebajal puudus tõhus õiguskaitsevahend.

EIK leidis, et Läti peab kaebajale maksma mittevaralise kahju hüvitiseks 8000 eurot ning kulude katteks 5316,47 eurot.

Lahendile on lisatud ühe kohtuniku eriarvamus.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

8. september 2022

Lahendid 3153/16 ja 27758/18 - õigus eraelu kaitsele

Drelon vs. Pranstusmaa

Artikkel 8-1

Asjaolud

16. novembril 2004. aastal üritas kaebaja verd annetada veredoonorluskeskuse (*Établissement Français du Sang* - EFS) kogumiskohas. Enne annetamist toimunud meditsiinilisel intervjuul küsiti temalt, et kas ta on kunagi teise mehega seksinud. Ta keeldus vastamast ja tema vereloovutamise taotlus lükati tagasi. Vestluse käigus sisestati tema isikuandmed arvutis andmebaasi. Kandest selgus, et tema suhtes oli rakendatud vastavat vereloovutamise vastunäidustust (kood FR08), mida kasutati sel ajal meestega seksuaalvahekorras olnud meeste kohta. 9. augustil 2006. aastal esitas kaebaja uue vereloovutamise taotluse. Talle öeldi, et ta on kantud koodi FR08 alla ja tal on keelatud vereloovutamine.

6. veebruaril 2007. aastal esitas kaebaja kuriteokaebuse seoses diskrimineerimisega, kuhu oli lisatud ka avaldus tsiviilasja algatamiseks. Kaebuses kaebas tema 2004. ja 2006. aasta veredoonoriks vastuvõtmisest keeldumiste üle ning selle üle, et EFS registreeris tema oletatava homoseksuaalsuse.

Eeluurimiskohtunik keeldus kriminaaluurimise algatamisest. Kaebaja vaidlustas selle ning Pariisi apellatsioonikohtu uurimisosakond leidis 15. septembril 2009, et vaidlustatud asjaolud ei kujutanud endast diskrimineerimise kuritegu. Apellatsioonikohus leidis, et eeluurimiskohtunik oleks pidanud kindlaks tegema, kas väidetavad teod võivad kujutada endast kuritegu seoses delikaatsete isikuandmete salvestamisega või säilitamisega ilma asjaomase isiku nõusolekuta. Hiljem pärast edasist uurimist kriminaalmenetlus lõpetati ja 18. aprillil 2013 see otsus jõustus.

26. mail 2016. aastal üritas kaebaja veel kord verd loovutada, kuid edutult. Seejärel vaidlustas kaebaja kahel korral doonorluse vastunäidustuste loetelu, kuna see jättis välja mehed, kes on olnud seksuaalvahekorras teiste meestega. Esmalt taotles ta 12. jaanuari 2009. aasta määruse kehtetuks tunnistamist. Tervishoiuminister lükkas selle taotluse tagasi ja kaebaja algatas menetluse, et see otsus tühistada. Kuid vaidlusalune määrus tunnistati menetluse ajal kehtetuks ja Conseil d'État märkis 18. juuli 2016. aasta otsuses, et see oli muutunud alusetuks.

Seejärel esitas kaebaja 10. juunil 2016. aastal kohtuliku läbivaatamise nõude, milles palus Conseil d'État'l tühistada 5. aprilli 2016. aasta määrus, millega muudeti vere doonorikandidaatide valikukriteeriume. 28. detsembril 2017 jättis Conseil d'État tema nõude rahuldamata

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja esmalt artiklile 8 ja väidab, et on kogunud ja säilitatud andmeid, mis kajastavad tema oletatavat seksuaalorientatsiooni. Samuti tugineb kaebaja artiklile 8 koostoimes artikliga 14 ja vaidlustab neid otsuseid, millega tal ei lubatud verd annetada 2004., 2006. ja 2016. aastal.

EIK seisukohad

Artikkel 8

EIK leidis, et 6. jaanuari 1978. aasta seaduse paragrahv 8(II) 6° sätestas õigusliku alus kaebaja õigusesse oma eraelu austamisele sekkumiseks. EIK leidis, et kohaldatav õiguslik raamistik tervikuna sätestas piisavalt täpselt ametiasutustele kaalutusõiguse raamides protseduurid tervise andmebaaside loomiseks.

EIK leidis, arvestades valitsuse selgitusi, et veredoonorkandidaatide isikuandmete kogumise ja säilitamise eesmärk oli tagada ohutus ning see põhines asjakohastel ja piisavatel alustel. Arvestades kõnealuste isikuandmete delikaatsust, pidas EIK eriti oluliseks, et need vastaksid 28. jaanuari 1981. aasta konventsiooni artikli 5 nõuetele. EIK märkis, et need kogutavad andmed pidid olema täpsed, sobivad, relevantssed ega tohi andmetöötluse eesmärkidega võrreldes olla ülemäärased. Nende säilitamine ei tohiks ületada vajalikku ajavahemikku. Lisaks märkis EIK, et vaidlusalused andmed, mis puudutasid kaebaja privaatsust, oli kogutud ja säilitatud ilma kaebaja selgesõnalise nõusolekuta, mis nõudis seetõttu ranget kontrolli.

EIK märkis et kaebaja andmete sisestamisele omistati talle spetsiifiline vastunäidustus ainuüksi seetõttu, et kaebaja keeldus vastamast oma seksuaalelu puudutavatele küsimustele meditsiinilise intervjuu ajal. Samas ükski vestlusel esitatud element ei võimaldanud kaebaja seksuaalkäitumise kohta sellist järeldust teha. EIK järeldas, et kogutud andmed põhinesid pelgalt oletustel ja neil puudus tõendatud faktiline alus.

EIK rõhutas, et seksuaalkäitumise ja orientatsiooniga seotud isikuandmete kogumine pelgalt spekulatsiooni või oletuse alusel on kohatu. Eesmärgi saavutamiseks vereohutuse seisukohast oleks piisanud, kui oleks registreeritud kaebaja keeldumine selle kohta, et kaebaja keeldus vastamast tema seksuaalsust puudutavatele küsimustele, sest ainuüksi see tegur võis juba õigustada keeldumist võtta kaebaja veredoonoriks.

EIK leidis, et valitsus ei ole tõendanud, et vaidlusaluste andmete säilitamine oli asjaomasel ajal reguleeritud selliselt, et see ei võinud ületada nende kogumise eesmärkide saavutamiseks vajalikku ajavahemikku. EFSi kasutatav IT-tööriist nägi ette andmete säilitamise kuni aastani 2278. Andmete ülemäärase säilitamise ajavahemik võimaldas neid andmeid korduvalt kasutada kaebaja vastu, mille tulemuseks oli tema automaatne kõrvaldamine vereloovutamisest.

Seetõttu oli vaidlusaluste isikuandmete kogumise ja säilitamise tõttu rikutud artiklit 8.

Artikkel 8 eraldivõetuna ja koos artikliga 14

Alustuseks märkis EIK, et kaebaja esitas kaebuse enda 6. november 2004 ja 9. august 2006 veredoonorlusest väljaarvamine kohta 8. juuni 2018 esitatud avalduses (nr 27758/18). Kuivõrd see puudutas eespool nimetatud väljaarvamisi (veredoonorlusest), siis EIK leidis, et see kaebus oli hilineunud ja tunnistas selle vastuvõetamatuks.

Seoses 26. mai 2016. aasta tagasilükkamisega märkis EIK, et siseriiklik õigus võimaldas kaebajal vaidlustada kõik sellised tema suhtes tehtud otsused otse halduskohtus, kuid ta ei olnud seda teinud. Selle asemel eelistas kaebaja esitada 10. juunil 2016 kaebuse seoses 5. aprilli 2016 korraldusega.

EIK märkis, et kaebaja põhjenduste eesmärk oli sisuliselt vaidlustada ajutine vereloovutamise keeld meestele, kes on olnud seksuaalvahekorras teiste meestega, mis tulenes 5. aprilli 2016 korraldusest. EIK märkis siiski, et see korraldus ei kehtinud kuni 10. juulini 2016. Sellest järeldub, et kaebaja ei saanud tugineda artiklite 8 ja 14 kombinatsioonis, mis väidetavalt tulenes tema vastu suunatud regulatsioonist, mis ei olnud vereloovutamisest keeldumise kuupäeval veel jõustunud.

Seetõttu leidis EIK, et pole vaja eraldi uurida artikkel 8 eraldivõetuna ja koos artikliga 14 rikkumist, mis puudutasid kaebaja isikuandmete kogumise ja säilitamist ja kogumist.

Artikkel 41

EIK otsustas, et Prantsusmaa peab kaebajale maksma 3000 eurot mittevarelise kahju hüvitamiseks ning 9000 eurot kulude kattteks.

[Lahend](#) (prantsuse keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

8. september 2022

Lahend 35898/16 - efektiivne uurimine

J.I. vs. Horvaatia

Artikkel 3

Asjaolud

2009. aasta mais mõisteti kaebaja isa B.S. süüdi mitmes vägistamises, kus kaebaja oli olnud ohvriks ning kaebaja isale määrati kaheksa-aastane vangistus. Pärast seda alustas kaebaja uut elu. Kaebaja muutis oma nime, soengut, elukohta ja läbis ulatusliku teraapia. Väidetavalt ähvardas B.S. vanglapuhkuse ajal kaebajat tappa. Ähvardus oli esitatud sugulaste kaudu. Kaebaja võttis politseiga ühendust mitmel korral, sealhulgas pärast seda, kui oli näinud isa bussijaamas. Politsei ei alustanud kriminaalmenetlust. Kaebaja kaebas politsei käitumise üle, mille tulemuseks oli ebaõnnestunud sisejuurdlus siseministeeriumis.

Kaebaja esitas ka konstitutsioonikohtule põhiseadusliku kaebuse riigivõimude suutmatuse kohta kaitsta teda isa hirmutamise/ähvarduste ja korduva ohvriks langemise eest ning selles osas, et tema isa ähvardusi tema suhtes ei uuritud tõhusalt. Kaebaja väitis ka, et teda diskrimineeritakse, sest ta on roma rahvusest naine. Tema kaebus kuulutati 2015. aasta detsembris vastuvõetamatuks.

Vahepeal olid vanglavõimud kaebaja taotlusel B.S.-i vanglapuhkuse peatanud. B.S. vabanes vanglast 2016. aasta aprillis ja ta saadeti Horvaatiast välja oma päritoluriiki Bosniasse ja Hertsegoviinasse, kus ta ka peale seda suri.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja eelkõige artiklile 3 ning leiab, et ametivõimud ei suutnud kaitsta teda vägistaja hirmutamise ja korduvaks ohvriks langemise eest ning, et tema suunas tehtud tapmisähvardusi ei uuritud tõhusalt. Samuti tugines ta ka artiklile 14 ning leidis, et teda ei võetud tõsiselt ja diskrimineeriti seoses tema roma päritoluga.

EIK seisukohad

Artikkel 3

Kaebaja oli tugevalt traumeeritud roma päritolu noor naine, kes oli kannatanud varasemaid füüsilisi kannatusi ja ülemääraseid psühholoogilisi traumasid. EIK ei saanud kahelda, et tema hirm B.S.-i edasise väärkohtlemise ja kättemaksu ees, mis tulenes tema elule osaks saanud kaudsest ohust, oli nii ehtne kui ka tugev. Seoses ärevuse ja jõuetuse tundega, mida ta selles olukorras koges, järeldas kohus, et teda koheldi artikli 3 tähenduses ebainimlikult.

Kaebaja oli politseiga ühendust võtnud kolmel korral, teavitades neid tõsisest ähvardusest. Kuigi ametivõimudel oli olnud kohustus uurida väiteid tõsise ohu kohta kaebaja elule, ei olnud nad ühelgi neist juhtumitest alustanud nõuetekohast kriminaalmenetlust, nagu nad olid kohustatud tegema siseriikliku õiguse alusel.

EIK ei saanud teha järeldust, kas kaebaja on selgelt väitnud, et B.S. oli teinud tõsiseid ähvardusi, kui ta helistas peale esimest ähvardust kiirabitelefonile.

Teisel korral, kui politsei sekkus bussijaamas, oli vastavas politseiaruandes selgelt kirjas, et kaebaja oli neile öelnud, et B.S. ähvardas teda tappa. Siseriikliku õiguse kohaselt ei nõutud kuriteokaebuse esitamiseks konkreetset vormi. Selle võis esitada suuliselt või kirjalikult. Politsei oli seadusega kohustatud läbi viima kriminaaluurimise iga kord, kui ta sai teada väidetest, et võidi toime panna kuritegu. Pereliikme tõsine ähvardus on kuritegelik tegu, mis tuleb esitada *ex officio*, ja politsei oleks vähemalt sellel korral pidanud alustama kriminaaluurimist. Lisaks oli politsei kohustatud teavitama pädevat riigiprokuratuuri oma kriminaaluurimise tulemustest selles küsimuses.

Kolmandal korral võttis kaebaja politseiga ühendust advokaadi kirjutatud kirja kaudu, kus kaebas politsei suutmatuse üle tema murele reageerida ja palus neil rakendada piisavaid meetmeid tema füüsilise puutumatus kaitsmiseks. Kaebaja oli sõnaselgelt taotlenud, et tema kaebus B.S.-i väidetavate tõsisete ähvarduse kohta edastataks pädevale prokuratuurile. Seda ei tehtud ja selle asemel peeti tema kirja pelgalt kaebuseks politseitöö kohta, mille tulemuseks oli sisejuurdlus.

EIK leidis, et kaebaja väide, et politsei ülalmainitud tõrjuv käitumine oli tingitud tema roma etnilisest päritolust, ei olnud põhjendatud.

EIK järeldas, et ametivõimud ebaõnnestusid kaebaja väidete uurimisel ning tuvastas artikli 3 rikkumise.

Artikkel 14

Arvestades, et EIK oli juba võtnud arvesse kaebaja erilist haavatavust artiklit 3 uurides, siis leidis EIK, et pole vaja eraldi uurida neid asjaolusid artikkel 14 alusel.

Artikkel 41

EIK leidis, et Horvaatia peab kaebajale maksma 12 000 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks ning 4500 eurot kulude katteks.

Lahendile on lisatud eriarvamused.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)